

Od našich hochů

Posdrav chrabrych vojínů v československé armádě, jejich vítězství jest vlastní jejich krví posvěceno.

Francie, listopad 1918. — Čtená redakce! Tímto listem zasílám redakci Vašeho listu "Pokroku" a tím zároveň panu Hugovi Hrazdovi zprávu, čímž též z bratrské lásky a povinnosti k těm, kteří položili svůj život na oltář vlasti. — Mezi těmito nalézá se Váš přítel a bratranec Rudolf Hlobil, četář III. roty 21. pluku. — Dne 15. října, za deštivých dnů, vystřídal jsem jednu francouzskou divisi a nastoupil její místo. Náš terén a postavení bylo málo příjemné a nepřetržitý déšť činil je ještě nepříjemnějším. Celá rota ležela v malých ručně vypracovaných okopech, velmi málo chráněných proti střelám z děl. Tak leželi jsme za nepřetržitých dešťů od 15. do 21. října — dne útoku — mokří a zablácení. Pršelo s hora a z dola prosakovala voda. Nepřítel po několikadenním velmi rychlém ústupu usadil se na pravém břehu řeky Aisny (Lény) na návrší a měl obsazen vesnice, které též nalézaly se na vyvýšenině. Kde se Němci nalézají, jsme přesně nevěděli. Následkem toho přihlásil se bratr četář Rudolf Hlobil s bratrem střelcem Drobešem, oba velmi odvážní a smělé vojáci, že prohlédnou terén za řekou. Po několikadenním odmitání konečně kapitán III. rot, br. Vlasák (svolil k tomu odvážnému a nebezpečnému podniku. Mezi námi a Němci ležely dva proudy vod, splavný kanál a úzká, ale hluboká řeka Aisne a za ní lučina, tláhnoucí se až k vesnici Terronu. Jenom jediný most přes kanál a jeden přes řeku umožňoval přechod na druhou stranu, který byl nepřetržitě obšťelován. Ze dne 17. na 18. října v noci, oba dva, br. Hlobil a br. Drobeš, odebrali se vykonati nebezpečný podnik, obhlédnutí nepřátelských posic. V tu dobu francouzští sapéři stavěli též most, přes nějž oba naši bratři přešli. Naši hoši byli mezi řekou a kanálem; na druhé straně německé kulometry chrýly oheň proti mostu. Francouzové opustili druhý břeh, ale naši bratři zůstali na místě k rozstupu jejich údivu se svojí strojní puškou. Zůstali za kanálem, mezi ním a řekou a my je marně čekali několik dní. Druhý den kapitán dává rozkaz k jejich vyhledání. Hlídky, které byly tento úkol uloženy, vrátila se s nepořízenou. Stále ještě chovali jsme naději, že se vrátí; důvěra byla podepřena zejména br. dobrovolce ze srbského vojska, kteří oba hochy velmi dobře znali ze srbské armády. Ti stále ujišťovali: "Bratři! Buďte bez starostí, oni se vrátí, my je známe ze Srbska, my víme, co ti dva hoši umí!" Žel, jejich domněnky se nesplnily. Zmizeli... Když potom 21. října naše divise šla do útoku, bylo nařízeno dáti pozor, nepřijedeme-li na ně. Ještě po útoku byla prohlédána všechna místa, ale marně. Zouželi. Ale, co víme jistě, je, že nedali se zajmout a dle všeho utonuli ve vlnách kanálu. Čest jejich památce a zmužlostí! Druze žijete je pomstili. Ct. pane! Neželte Vašeho přítele bratrance, zemřel jako vojín, vojín jeden z nejlepších. Můžete být naň hrdí! Lístost nad těmito hochy by jejich činy činila méně významnými než jsou. A to by bylo znehodnocením práce nás všech! Všichni byli vydáni nebezpečí stejně a všichni k velikému obdivu Francouzů vykonali práci, která nikdy nebude našim vojákům zapomenuta. Srdečně Vás zdravíme všechny, kteří dlete uytěšenou s námi. Ani my nikdy nezapomeneme práce těch, kteří neohoube krví, pracovali jiným způsobem na poli "Národní Svobody." Dnes, po přestání nejtěžších zkoušek, posíláme Vám za naše pozdrav — pozdrav vítězů — jejich vítězství posvěceno je vlastní naší krví. Snad dnes není již nikoho, kdo by tvrdil, že naše vojenská činnost je pouhým dobrodružstvím. A jsou-li, my jim klidně odpovíme u památek našich bratrů raněných i padlých, ale připomínáme, že tak, jak klidně dnes zborení vlastní krvi, tak klidně při otevření bran do "svobodné vlasti" budeme mít odvahu říci: "Vstup volný pro dospělá!" Čili jinými slovy: "Tyto brány otevřeny jsou jen pro ty, kdo pomáhali je otevřít!" My již dnes víme, cítíme a vidíme, že to

bude přísné, ale jsme přesvědčeni o krajní spravedlnosti tohoto soudu. Doufám, že to vezmete laskavě na vědomí. Konám svoji povinnost. Pozdrav na redakci! Odpustíte písmu a papíru, jsme prozatím ve výjimečných poměrech. Velmi skrovně pohodli. Na zdar! Váš neznámý dobrovolce

signalista F. Janský, III. rota, IV. četa, 21. Č. S. pl. P. S. 217.

Pan T. B. Semrad z Abie, Neb., zaslal nám k otiskání následující dopis, který obdržel od svého bratra-vojína ve Francii:

Někde ve Francii, 24. října 1918. — Milý bratře, švakrová a všichni přátelé, přijmete ode mne srdečný pozdrav! Já jsem chvála Bohu zdrav a doufám, že vás těchto pár řádek též všechny při dobrém zdraví natrefí. Nejprve musím vám, milí přátelé, sdělit, jak jsem byl 15. tohoto měsíce překvapen. To byste ani neuhodli jak — tak vám to napíšu. Asi 14. října jsme se stěhovali z fronty u St. Miehel na Verdun frontu a naše kuchyně ovšem jela s námi. Kuchyně jsme šťastně usadili podle vozové cesty, asi tak deset kilometrů od fronty; pak druhý den 15. jsme měli velký oběd (jako obyčejně a když já jsem si dostal mou porci, tak jsem šel si sednout podle cesty s úmyslem, že si tam sním oběd. Právě v tom čase je lo okolo asi dvaet vozů, každý naložený s pilulkami (náboji) pro ty zlověstné Němce a při jednom vozu si šlapal můj milý bratr Karel. Ten hned zastavil (ale než pouze asi na deset neb patnáct minut, protože chvátali ku předu s municí). Trochu jsme si tedy pohesedovali. Já jsem mu podával, aby si vzal oběd se mnou, ale on povídal, že nemá hlad a že má jít jítla hojnost sebou. To bylo poprvé, co jsme se sešli ve Francii a poprvé od té doby, co jsme asi před pěti měsíci vyjeli z Camp Funston, Kansas. Taký jsem mluvil s kamarádem Frank Hotovým (z Dwight) a viděl jsem Franka Bartůnka z Abie a Chas. Shandera od Prague; s těmi posledními dvěma jsem ale neměl čas mluvit. Jak jsem viděl, tak na žádném není vidět bídu — každý jest tlustý jako balík. Teď jsme v lese nedaleko od první linie; tady v lese rostou nějaké visně (wild cherries) a když časem nemáme co jiného dělat, tak na ně chodíme; teď jsou nejlepší — pěkné zraje. Před několika dny jsem dostal psaní od pana J. F. Roha a jak píše, tak se vy u Abie domobraný dobře držíte. Kolikrát si myslím, že bych tam rád byl a zaveřil si s vámi. No, bratře, jak se tobe líbí ty "squads right" a "squads left"? Je to "lots of fun", víd? Náš platoon teď nevíci, teď na to není čas ani k tomu místu, proto že jsme blízko u Němců a kdybychom šli ven evičit, tak oni by na nás mohli střelit nějakými šrapneli. Tak musíme být pořádku vartě. Platoon, co já jsem při něm, má čtyry "trench mortars" zákopové hmoždíře, jež střílejí od sto do osmi set metrů daleko a střílíme patrony co házejí šrapneli, vlastně ještě jsme je nestříleli na Němce, protože oni tak čerstvě utíkají zpátky, že na ně nemůžeme dostřelit, a ženeme je pořád zpátky. — No, jak máš mnoho kukuřice letos na loupání? Mnoho-li se platí od buše? Já myslím, že musí být dost bída o lámače, protože asi budou už všichni mladci na vojně. Nevím, jestli budu doma na americké posvěcení, jak jsem vám psal před časem; takhle bych si to ale přál, abych byl. Pro dnes uzavřu s pozdravem na všechny. Bratr,

Pvt. L. H. Semrad, U. S. Army A. E. F. A. P. O. 761 (H. G. C., 355th Inf.)

Pan J. Bureš, 1706 B ulice, So. Omaha, Neb., obdržel z Francie od dobrovolce v Československé armádě následujícího znění dopis:

Francie, 3. listopadu 1918.

Drahý příteli! Přijmete vespo- lek můj srdečný pozdrav a díky za milou vzpomínku. Noviny z Omahy jdou zde z ruky do ruky, jak je také tu. Takto se nám zde dostí dobře a nie by nám nescházelo, jenom kdybychom dostávali více dopisů z domova. Dne 21. října jsme přišli do první linie, kde jsme se dostali do králového ohně, který potrvál po deset dní, ve dne v noci. Kdo v noci

podobně nikdy nebyl, nemůže si představit, co jest to za strašlivou věru. Pokud je mně známo, Joe Karásek z Omahy a Kar. Krejčí z Ravenny, Nebr., jsou mrtvi. Co se týče mne, byl jsem až doposud šťastný — zdravý, ovšem nevím, jak to dopadne na dále. Niemeně těším se, než bude tvůj příští svátek, že budeme pohromadě a pak vám budu vyprávět, jakých svízeli a trampot jsme zažili, něco podobného nedá se vy- psat. Zprávou o našem bazaru jsem úplně spokojen a potěšen, že ještě najdou se Češi, kteří na nás vzpomínají a kladou peněžitou o- běť na oltář vlasti. Vždyť i my přinášíme oběť a sice tu největší — jedeme dobrovolně klásti své živo- ty a jak jsme při tom veselí, tře- ba že nevíme, kdy na některého z nás dojde. Protož, draží Čeho- vě, nezapomínejte na nás a pomá- hejte té drahé naší vlasti a vyna- ložte pokud vám možno nejvíce. Vždyť jsou to vaši bratři, kteří budou na vás vzpomínat a vám sr- dečně děkovat. Třeba bychom mě- li vše vyhráno, podpory vaší bu- de nyní tím více potřeba, na to nesmíte zapomenat. Právě teď na- stanou okamžiky, kdy budeme na vás volati: Bratři, Čehové, pomá- hejte! Odpusť, že jsem ti dlouho nepsal, neboť jsem neměl tvé a- dresy. Však navrátím-li se zdrav, vše vám sdělím ve vašem krouž- ku, kde jsem býval tak rád a ve- sel, že mně ničeho nechybělo. — Pozdravuj ode mne bratry od so- kola Tyrš a Č. S. P. S. Nyní ale dopis zakončuji s bratrským po- zdravem na vás všechny, kteří si na mne dobrovolce v Česko-Sloven- ské armádě vzpomente. Váš —

John Wenzbauer, Conseil Nationale, Rue Bonaparte 18, Paris — Tše- co-slovaque armée 22. reg., I. B. I. C. M. P. S. 217 — France.

Rodina p. F. J. Haspera z Pitts- burg, Pa., obdržela od svého sy- na a bratra následující dopisy, jež nám byly k uveřejnění poštou do- ručeny:

Francie, 16. října 1918.

Drazí rodiče!

Přiloženou k tomuto dopisu na- lezmete bílou cedulku, kterou při- lepíte na paklík, ježž na vánoční svátky mně zašlete a jsem jist, že žádané věci a zvláště dobrý ovo- cín dort v čase obdrží. Přítomně nalézám se při nejlepším zdraví a právě nyní poskytl nám odpoči- nek. Častokrát vše na sobě od hlavy k patě úplně propotím, ni- kdy to ale pro mne nemělo žán- dých zlyh následků. Počasť jsem nyní zde chladně a brzy bude tře- ba těžší šatstvo, jež také jest již sem na cestě. Přál bych si, kdy- byste mne též ve zvláštním obalu zaslali alespoň pár teplých pun- čoch, které zde nutně potřebuji. Mimo žádané věci jiného nie nepo- sílejte, ježto my zde musíme vše se sebou nosit, to jest, co nejnuttě- jí potřebujeme a k tomu děláme dlouhé pochody! V naději, že se v brzkú dočkáme konce války a přeje vám štěstí a zdraví, zůstávám váš syn — Frank.

Druhý dopis, který zaslal tento- vojín své sestře, zní asi následov- ně:

Drahá sestro! Po boji s Němci nyní po několik dní máme odpoči- nek. V bitevní linii nalézali jsme se téměř po celé čtyři dni a přál bych ti, kdybys mohla vidět naše vojny při útoku a Němce před námi prehat. Útok náš předehá- zel silný přehradní oheň, jaký kdy Němci spatřili a to již pro ně sta- čilo, aby rychle ustupovali; za se- bou nechalí hromady helmie a ji- ných zásob. Vánde ležely spousty německých děl a ručnic, což svěd- čí, jaký měli spěch, aby před ná- mi uprhli. Já jsem však neměl dost štěstí, abych si byl mohl při tomto útoku opatřit něco na pa- mátku, ježto byly to vesměs před- měty velmi těžké a člověk stíží unese své věci. Někteří z našich hochů byli střelami nepřátelskými zasaženi, přes to ale náš pluk vy- šel z této bitvy celkem dobře. Nej- těžší naší úlohou bylo vyklidit les a zahnat tak zvané odstřelovače a zničit hůlza se strojními puš- kami, při čemž naši hoši dostali se do všelijakých osidel. V jednom místě přišli jsme na místo, kde- byla v úkrytu stanice bezdrát- ných telegrafů spolu se strojními pu- škami. Někdy by se mohlo stát, kdyby byl ve hvatnu některý z těchto odstřelovačů přehlédnut, že by potom svoji rychlostí na nás

náboje vystřelil, volal by — "Ka- marád" a čekal by, aby byl za- jmut. Naši hoši však nemají žán- dného slitování s takovými stvůra- mi a velmi zřídka by je zajmli. Množství německých střelců u strojových pušek bylo zajmuto a sledáno, že nosí na svých ruká- vech odznaky Červeného kříže a tím objevna další lest a jejich o- šemetné jednání. Nyní se sdělu- je, že náš 320. pluk měl ještě ob- tížnější úkol, nežli hoši měli u Chateau Thierry a je právě tak dobře osvědčili se jako jiný pluk, jenž se až posud v boji s nepřítel- ňem utkal. Zajisté ti hoši vyhlí- želi výborně, když se v bitevní li- nii hnali na ten kopec; na jejich tvářích nebylo zřítí úsměvu, ný- brž odhodlanost, že Hunům uká- žou, co mohou američtí hoši vyko- nat. V několika dnech budeme v tom opět, nebude to ale tolik ob- tížné, tak nám alespoň důstojníci sdělují. Proto však neděle to roz- dílu, jak toho bude mnoho na ho- ších od 320. pluku požadováno, neboť jsou důkladně připraveni a jeden každý z nich si přeje tuto válku co možná nejrýchleji zakon- čit a jest zároveň pevně odhodlán tu největší obět přinést. Na zdej- ší frontě jsou německé aeroplány a vezme to značné práce zahánět je od našich pozorovacích balónů; zdá se, že to nemají rádi, by naši vzduchoplavci viděli, co oni na své straně kutí. Nuže, pro tento- krátě myslím, že jsem ti sdělil vše a tudíž dopis končím se srdečným pozdravem. Váš — Frank.

DAVEY, NEBR., 29. listopadu 1918. — Čtená redakce "Pokro- ku"! Přiloženou nalezmete pou- kázkou na \$10.50 — z toho \$5.50 na předplatné na "Denní a Ne- dělní Pokrok" a ostatní částku jakožto "Národní daň" pro Čes- koslovenský stát. Poslal bych více, jsem ale ve stísněných fi- nancích poměrech, protože jsem zde v Nebrasce teprve letos začal farmarit a právě uhodil tak ne- úrodný rok na všechno a všechny o- statní věci jsou tak drahé, že se člověk má s tím ohánět. Ovšem, kdo již je zde zazonaný, ten to tak moc necítí, jako začátečník. Velice jsem se zradoval, když jsem uslyšel, že Českoslováci byli uznáni a pak sami se prohlásili pro samostatnost. Však se již do- stí natrpěli pod jhem rakouským a habsburskou dynastií. Z počát- ku, když se začalo pracovat pro neovdivlost, tak jsem sám tomu moc nedůvěroval pro českou ne- snášenlivost, neb jsem tam žil do 17. roku, tak to trochu znám a pak tolik rozličných politických stran. Na světě se však přikázala různé věci a tak i table vláha by- la k něčemu dobrá. Vždyť již sám jsem se nemohl dočkat, brzo-li jí bude konec. Mám čtyry bratry ve službách Strýce Sama, z nich tři jsou na bitevní čáře ve Francii a jeden koná službu doposud zde. Myslím, že bude dost krajanů z A- meriky, až se věci urovňají, že po- jedou zpět. Tak ty korunované hlavy padají dolů a myslím, že přijde chvíle, že nebude ani jed- na vládnout. Však také nebude čeho žetel, neboť se toho lidé za ta dlouhá staletí natrývali již dosti a možná, že by jich na pře- stech spočítal, kteří panovníci děláli dobro pro obecný lid. Snad co svět stojí, byl lid hlíčkou v ru- kou vládců a lid byl zase tomu tak od mládí učen pokolení za poko- lením. Také v tomto okolí rádlila ta španělská influenza a několik případů úmrtí se přihodilo, ale moje rodina doposud byla jí uše- třena. Přejí čtenářstvu i etěně, mu vydavatelstvu šťastný a veselý nový rok! S veskerou úctou znamením se — J. S.

Německo musí vy- hovět všem pod- mínkám příměří

Londýn, 5. prosince. — Maršál Foch poslal nové ultimatum něme- ckým delegátům, kteří vyjednali příměří, žádaje, aby Německo vy- dalo zbytek lokomotiv, o jejichž vy- dání zmiňuje se dohoda o příměří, dle depeše Exchange telegrafické kanceláře z Kodaně, předané pro- střednictvím Berlína. Mathias Erzberger, náčelník německé ko- mise, jež jednala o příměří, prohlásil, že není možno vyhověti té- to žádosti a žádal za posvohění. Lhůta ultimata vypršela v pondělí dopoledne, nebyl však oznámen je- ho výsledek.

Kurt Eisner byl také pro válku

Londýn, 5. prosince. — Žádo- sti Kurt Eisnera, bavorského pre- miera, aby Solf, Scheidemann, David a jiní politikové, kompromitová- ní ve spojení se zodpovědností za válku, čeli se odhalením, které ukazuje, že Eisner je tak vážně kompromitován, jako kterýkoliv jiný demokratický politik v Něme- cku. Časopis Worwaerts praví: "Erich Kuttner, redaktor Chem- nitzer Volks Stimmen, prohlašuje, že dne 29. července, 1914, Eisner- mu telefonoval, že válka je neod- vratná vinou Ruska a že sociální demokraté musí hlasovati pro vá- lečný rozpočet." Vorwaerts praví dále, že Bavorsko stává se ne- přátelským vůči Eisnerovi, který může být nabržen jiným poli- tickem, který nejevil by takový sklon k vyvolání roztržky mezi Berlínem a Mnichovem. Eisner přes to však pokračuje ve svých snáhách po opoutání Bavorska a po připadě jiných jižních něme- ckých provincií od Berlína.

Ukrajinci chtějí vyhladověti Lvov

Vídeň, 5. prosince. — Cestující ze Lvova prohlašují, že ukrajín- ská vojska se připravují obkříviti a vyhladověti toto město, nad kte- rým polská vojska získala právě kontrolu. Ukrajinci, jak se pra-

DEVĚT Z DESÍTI
obyčejných neduhů běře svůj původ v nečistotě krve
zaviněné oslabením stavem životního ústrojí.

DRA. PETRA

HOBOKO

nemá sobě rovna v dodávání síly životnímu ústrojí, zlepšování krve, vybudování soustavy. Jest to starý, jednoduchý bylinný prostředek a neobsahuje ničeho jiného, než co vám bude prospívati.

Netražte se po něm lékárníka, jelikož ho mají na prodej pouze zvlášť jednatelé.

O další podrobnosti pište na

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(V Kasách se dodává bezc. cla.)

HOSPODÁRNOST ŠETRNOST
PODÁTE POMOCNÉ RUKY?

Vláda Spoj. Států

žádá provádění
HOSPODÁRNOSTI a ŠETRNOSTI
všemi osobami ve všech věcích
Vyhovění této žádosti jest důkazem
VLASTENECTVÍ a LOYALITY
Setřením a kupováním

W.S.S.
WAR SAVINGS STAMPS
ISSUED BY THE
UNITED STATES
GOVERNMENT

SP. ST. VÁL. ÚSPORNÝCH ZNÁMEK
pomůžete sobě a své zemi
POMŮŽETE?

Zeptejte se svého duchovního správce,
kazatele, poštmistra, předsedy svého spolku
nebo klubu, poštovního poslíčka, nebo kte-
réhokoli bankěře.

ONI VÁM SDĚLÍ, JAK!
VLASTENECTVÍ LOYALITA

vi, přeřzli železnici a jsou dosta- tečně posíleni vojskem, vracejíem se z italské fronty, aby byli s to vésti zápas proti Polákům. Ne- snáze také mohou se vyvinouti mezi Poláky a Čechy ve sporu o Bohumín v rakouském Slezsku. Poměry v Halli a Slezsku jsou označovány za horší než byly bě- hem války. Nově zorganizované republiky získávají rekruty z voj- ska, vracejího se z italské fron- ty a dobře jim platí. Také dů- stojníci mají velmi dobré služby.

Velké loďstvo mohlo zabránit světové válce

New York, N. Y., 5. prosince. — "Kdyby naše loďstvo bylo tak mocným jako je dnes, a měli jsme všeobecný vojenský výcvik po posled- ní čtyři roky před válkou, mohli jsme žiti v míru," prohlásil místodržitel Henry T. Mayo, ve- litel Atlantického loďstva před svým vstupem na vládkovou loď Pennsylvania, jež pojedje v čele škadrony, doprovázející presidenta Wilsona do Francie. "Válka, právě zakončená, nebyla by zahá- jena Němckem, kdyby toto neby- lo nás podceňovalo jako vojenský stát," pokračoval admirál. "Žád- ná země neodvážila by se vyvolati válku, kdyby byly známy možno- sti Spojených Států na moři i na souši."

Dánsko není s to poslati mnoho po- travin Němcům

Washington, D. C., 5. prosince. Dánsko nečinilo žádného uspo- řádání k posílání měsíčních dodá- vek potravin Němcku, jak sdělil nedávno berlínský korrespondent časopisu Berlingske Tidende, pra- vi úřední depeše dánskému vysla- nectví od zahraničního minist- rstva v Kodani. Zpráva horří jmenovaného časopisu sdělila, že výsledkem vyjednávání mezi Dán- skem a Němckem byla dohoda, dle které Dánsko mělo poslati Němcku každého měsíce 75.000 tun tuků, 150.000 tun masa a 230. 000 tun pšenice. Kodánské míni- sterstvo zahraničních záležitostí popírá existenci takové dohody.